

ПРОПОВІДЬ ГЛАВИ УГКЦ НА ПАСХУ: «СЬОГОДНІ ХРИСТОС НАС КЛИЧЕ ПО-НОВОМУ ВІДНАЙТИ ЙОГО»

Нехай Воскреслий Христос застукає до серця, до дому кожного з вас! Усім вам сердечно бажаю веселих свят, смачної паски і всіх тих страв, які ми посвятимо через живе поєднання з нашим Собором на завершення Літургії. Нехай вся вселена сьогодні співає: Христос воскрес! Воістину воскрес!

Христос воскрес!

**Преосвященні владика, всесесні отці,
преподобні брати і сестри в монашестві,
достойні брати семінаристи,**

дорогі брати і сестри у своїх домівках у різних куточках земної кулі, які зараз з нами наживо прославляєте Воскреслого Христа за допомогою нашого «Живого телебачення»!

Дорогі у Христі!

Сьогодні найбільше, найвеличніше християнське свято. Сьогодні вся вселена: земля і глибини підземні наповнилися світлом і радістю. Сьогодні ангели і люди, люди живі і померлі віднайшли радість світла, надії і віри. Сьогодні всі разом вселенською велелюдною громадою ми прославляємо оспівуємо Воскреслого з гробу нашого Спасителя. Воскресіння Христова піднімає людину з усіх її немочей, дає світло, дає радість, приносить мир.

Про події Христового Воскресіння Святе Євангеліє нам описує так. Після смерті на хресті бездиханне тіло Ісусове Йосиф з Ариматеї з Никодимом знявши з хреста, поклали до нового гробу. Цей новий гріб був закритий великим каменем. Він був ще й запечатаний печатями римської влади, бо юдеї просили опечатання гробу, щоби жоден учень не міг забрати тіло Ісуса. Більше того, біля запечатаного людською рукою гробу стояла римська військова сторожа. Але незважаючи на всі перешкоди, які людина хоче чи може поставити Богові, Господь Бог, наш Христос на третій день воскресє і переможно виходить з цього запечатаного гробу.

Цього дня ми святкуємо якраз цю подію. Цього дня саме для того, щоби люди мали змогу побачити порожній гріб, зійшов ангел з неба та, налякавши сторожу, зламав печаті, відкотив гріб і з порожнього гробу на весь світ засяяло світло Воскресіння Христового!

C.4 Великодне привітання владик Української Католицької Церкви у США

C.5 Звернення Глави УГКЦ до молоді

C.7 Заклик Папи до молитви

C.9 Виступ владика Бориса Гудзяка

C.10 ПОДІЇ В ЄПРХІЇ

C.16 ЛІТУРГІЙНЕ ЖИТТЯ: Пояснення Божественної Літургії

C.19 СІМ'Я І ЦЕРКВА

C.22 ДУХОВНА СКАРБНИЧКА

C.23 ОНЛАЙН ТРАНСЛЯЦІЯ У ХРАМАХ НАШОЇ ЄПАРХІЇ

C.24 КАЛЕНДАР ВЛАДИКИ ВЕНЕДИКТА

 Мабуть усі ті печаті, каміння, сторожа тільки підсилили наше усвідомлення, що Той, Хто воскрес, є Богом, Божим Словом, яке було споконвіку, яке було ще перед сотворенням світу в лоні Отця. Те Слово Боже, Син Божий став людиною, Слово стало тілом і оселилося між нами. Євангелист Йоан каже: «І ми славу Його бачили – славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого» (Йо 1, 14). Мабуть, ті людські перешкоди ще підсилили усвідомлення дії Божої, божественності цієї події Воскресіння, яку ми сьогодні святкуємо, зробили її ще голоснішою та ще більш радісною!

А що робили в цей день учні Христові, апостоли, оця перша громада віруючих?

Лише жінки мироносиці наважилися прийти цього ранку до гробу. Це вони першими побачили відкочений камінь, зламані печаті, сторожу, яка розбіглася. Це вони побачили ангела в гробі, який їм сповістив вістку про Воскресіння Христове. Євангелист Йоан продовжує свою розповідь і сповіщає нам, що апостоли були вдома, перелякані подією великодньої Страсної п'ятниці. Вони були в домі за зачиненими дверима. І таки того дня, в пасхальну єрусалимську неділю, Воскреслий Христос так само як Він вийшов з запечатаного гробу, так Він входить до своїх учнів крізь замкнені двері! І в цей воскреслий день стає в тому домі посеред них і каже їм: Мир вам!

Перелякані учні зустріли Христа в тій домівці за закритими дверима, спожили з Ним таїнственну пасхальну трапезу. І в тій хвилині Христос показав їм своє прославлене воскресле тіло, свої руки й бік. Учні збагнули, що Розп'ятий і Воскреслий є тою самою Особою. Бо навіть у своєму воскреслому тілі Христос мав рани розп'яття, рани хреста. І в той момент вони пережили радість від того, що побачили знову Того, кого думали, що втратили - в ту ж мить його знову віднайшли. Але віднайшли по-новому, зустріли по-новому, побачили новими очима. Торкнулися Його воскреслого тіла. Стали свідками Воскресіння про яке потім проповідували аж до краю землі!

Слухаючи цю розповідь, розповідь про Воскресіння Христове тоді, того дивного пасхального єрусалимського ранку, ми віднаходимо якісь разючі паралелі з тим, як ми святкуємо Великдень цього року. Таке відчуття, що саме цього особливого Великодня Господь за своїм дивним Божим задумом дає нам пережити особисто, до найменших подробиць і дрібниць цю всю подію свого Воскресіння.

Ми сьогодні співаємо про Воскресіння Христове, проголошуємо про цю подію на цілий світ з порожніх храмів. У нашій Візантійській літургійній традиції порожній храм на Пасху, навколо якого чиняться обходи, порожній храм, який наповнений світлом серед тої темряви, яка панує довкола, є символом, видимим знаком порожнього та сповненого небесним світлом гробу Господнього.

І сьогодні в тих порожніх храмах ми співаємо торжественну пісню: Христос Воскрес! Ту вістку, яку там, у Єрусалимі, в цьому порожньому гробі Спасителя, від ангелів перейняли жінки мироносиці. Можна сказати, що в різних країнах світу сьогодні на Пасху, дослівно, храми є запечатані. Запечатані світською владою. Довкола храмів виставлена сторожа правоохоронних органів. Навіть у нас в Україні сьогодні довкола наших храмів є багато поліції та національної гвардії...

Але що ці обставини нам сьогодні сповіщають? Мабуть вони кажуть, що ці порожні, запечатані храми, за усіма законами духовної акустики ще голоснішими роблять наш спів у порожньому гробі Господньому, наше проголошення віри у Воскреслого Христа. Ще голоснішими роблять проповідь Церкви сьогодні, яка лунає аж до кінців землі про те, що Христос Воскрес! Що серед смерті, яка окутала нас усіх лабетами пандемії, ми сьогодні ісповідуємо на цілий світ про те, що Христос вирвав жало смерті. «Смерте, смерте, де твоє жало? – каже апостол Павло. – Де твоя, аде, перемога?»

Серед моменту страху і темряви, що спричинила новітня хвороба, саме оці нині тимчасово порожні християнські храми є свідком цього спорожнілого гробу Господнього, який сповіщає надію про те, що навіть коли хтось покладений у гробі, має вихід, має надію на воскресіння. Проголошують що, як колись ангел з неба відвалив камінь від входу до Господнього гробу та налякав сторожу, так і невдовзі наші храми відкриються щоби знову прийняти своїх дітей як жінок-мироносиць щоби вони понесли у світ живе свідчення християнської віри!

Ми святкуємо цей Великдень удома. Я сьогодні дякую усім тим, які послухали голос своєї Церкви і зустрічають Воскреслого Христа за зачиненими дверима у своїх Домашніх Церквах і єднається «на живо» з нами при допомозі цієї трансляції. Це сьогодні до вас крізь зачинені двері карантину спішить Воскреслий Христос так, як він прийшов цього пасхального єрусалимського ранку до своїх учнів крізь замкнені двері, щоб перемінити їхній страх на радість, їхню розгубленість на

світло в надії та дарувати їм свій мир!

Мабуть ці паралелі між подією колись в Єрусалимі і подією сьогоднішнього Великодня ми повинні збагнути як особливість цього свята Пасхи. Можливо, цей Великдень є особливим через те, що Господь Бог хотів, аби ми християни по-особливому пережили Його живу присутність в цей день між нами. Бо людині найважче є змінити саму себе і свої стереотипи поведінки. Як часто ми християни справді відчуваємо себе наче скованими в тих різних наших особистих звичках, які ми звикли за інерцією практикувати, навіть у нашій християнській святі звертаємо увагу на другорядне і губимо зміст святкової події. Часом ми потребуємо такого потрясіння, яке пережили апостоли того пасхального ранку удома, щоби оживити нашу особисту зустріч з Воскреслим, зустріч що є основою нашої віри та християнського життя!

Можливо сьогодні Христос нас кличе більше поважати особу, людину, а ніж нашу звичку, кличе нас відновити отой живий, справжній зв'язок з Воскреслим, побачити по-новому, новими очима нашого Воскреслого Учителя, віднайти Його так, як тоді, в те свято Пасхи, у той єрусалимський день апостоли по-новому відкрили, збагнули для себе присутність свого Воскреслого Спасителя.

У цей великий святий день я вітаю усіх вас, усіх, які сьогодні в порожньому нашому Соборі Воскресіння Христового єднаєтеся з нами в молитві та святкуєте Пасху Господню, зустрічаючи Христа що переможно виходить з гробу. Цей Собор Воскресіння Христового резонує гучністю своїх музів, аби на весь світ проголосити цю апостольську вістку про те, що Христос воістину воскрес!

Я засилаю це великоднє вітання до всіх вас, які єднаєтеся з нами в молитві. Очі сотень тисяч людей, які зараз споглядають на нашу молитву, ми тут по-особливому відчуваємо в цю хвилину. І цей зв'язок між нами наживо справді є забезпечений силою Воскреслого Христа. Тою силою, яка долає відстані, перешкоди, закриті двері, долає і відкриває колись закриті серця.

Вітаю усіх дітей нашої Церкви в Україні і на поселеннях сущих. Вітаю усіх тих, хто в ці хвилини молиться у своїх домівках. Засилаю пасхальні вітання для тих, хто далеко від дому, на чужині. Бо як нелегко в часи епідемії і карантину перебувати на чужині, у чужому домі, не знаючи чи ти зможеш завтра оплатити оренду цього дому. І маєш небезпеку опинитися дослівно на вулиці без роботи і засобів до існування...

Засилаю вітання усім нашим воїнам, особливо тим хто перебуває на фронті, всім хто знаходиться на окупованих територіях Донбасу, у нашому українському Криму. Усім тим, хто далеко від своєї родини переживають самотність.

Особливо засилаю пасхальні вітання для хворих, для тих, хто перебуває на обсервації чи вимушеній самоізоляції, хто перебуває в лікарнях борючись з цією смертоносною хворобою. Особливо вітаю наших лікарів, які доглядають хворих на коронавірус, наражаючи своє життя на небезпеку і співстраждаючи з хворими, яким служать у цей Пасхальний день. Дорогі медпрацівники! Донесіть пасхальне вітання до всіх тих, з ким спілкуєтеся, що Христос справді воскрес і смертю смерть подолав. Нехай за допомогою лікарського мистецтва допоможе вам Христос і цю небезпеку, і смерть подолати Його перемогою, Його силою, Його мудрістю, Його благодаттю!

Засилаю пасхальні вітання до всіх, хто в різних куточках світу святкують цей день. Тих, хто близько і далеко, хто багатий і бідний, хто здоровий і хворий. Усі разом сьогодні об'єднаймося в одну велику вселенську солідарну християнську родину.

Нехай світло Христового Воскресіння стане світлом, аби ми зрозуміли зміст події кожного дня нашого життя. Так, як у світлі цієї Пасхи ми починаємо глибше розуміти зміст нашого святкування Великодня в умовах карантину.

Нехай Воскреслий Христос застукає до серця, до дому кожного з вас!

Усім вам сердечно бажаю веселих свят, смачної паски і всіх тих страв, які ми посвятимо через живе поєднання з нашим Собором на завершення Літургії.

Нехай вся вселена сьогодні співає: Христос воскрес! Воістину воскрес!

† СВЯТОСЛАВ

Патріарший собор Воскресіння Христового, 19 квітня 2020 року

ВЕЛИКОДНЕ ПРИВІТАННЯ ЄПІСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ АМЕРИКИ

«Пасха починається зі смерті, але завершується воскресінням»

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Дорогі у Христі Брати і Сестри!

Це великоднє привітання лунає в нових, абсолютно незвичних для нас обставинах. Не у заповнених радісними парафіянами, гомінких, святково прикрашених храмах, під звуки голосних церковних дзвонів, а посеред тиші і порожнечі, що огорнули нашу землю через поширення вірусу зі страхітливо незрозумілою пересічній людині назвою COVID-19.

Однак саме тепер нам так важливо почути ці слова надії і радості: «Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах життя дарував». Він життя дарує й

нам — тим, що живуть тут і тепер, посеред тиші світу, який неначе раптово зупинився.

Пасха — це найбільший і найрадісніший празник у християнському календарі, празник, сповнений радості. Однак зауважмо, що свято Пасхи починається із смутку та порожнечі.

Євангелісти, розповідаючи історію Великодня, починають не з радості Воскресіння, а зі смутку порожнього гробу. Марія Магдалина та інші жінки, оплакуючи і сумуючи, рано-вранці приходять до гробу, щоб пахощами намастити тіло любого Вчителя. Однак, замість тіла Ісуса, вони знаходять порожній гріб. Вони стривожені, бо гадають, що хтось і незрозуміло чому викрав тіло Спасителя! Та згодом чують благовість Ангела про Воскресіння Христове: «Нема його тут, бо воскрес, як ото сам прорік. Ходіть, гляньте на місце, де він лежав». (Мт. 28, 6) Лише після цього вони бачать воскреслого Христа і можуть обійняти Його: «Аж ось Ісус зустрів їхті підійшли й кинулися йому в ноги і вклонилися». (Мт. 28:9) А вже опісля отримують від Ісуса доручення: «Не бійтеся; ідіть і сповістіть моїх братів, щоб ішли назад у Галилею; там мене побачать». (Мт. 28:10)

Спочатку є порожнеча, а потім настає наповнення. Спочатку — смуток, а згодом — радість. Спершу смерть, а потім — життя. Пасха починається з нічого, а завершується усім!

Роздумуючи над цим, ми можемо зауважити, що життя кожного з нас частково відображає подію Пасхи. Подібно до того, як Пасха починається з порожнечі, так і наше життя починається з порожнечі. Перед тим, ніж зробити перший самостійний вдих, ми змушені покинути затишне материнське лоно. Згодом, впродовж цілого нашого життя, коли робимо крок вперед, ми змушені спочатку чогось позбуватися і залишати щось позаду. Беручи на себе подружні обов'язки, ми відмовляємося від своєї незалежності. Відповідаючи на покликання до духовного стану чи обираючи кар'єру, ми змушені відкинути інші, також привабливі, можливості. На кожному кроці, для того, щоб отримати нове життя, ми покликані якимось чином «випорожнити» себе.

Подібно є і в нашому духовному житті. Порожнеча — це неминуча частина людського пережиття; та в цих останніх тижнях посеред глобальної пандемії її поділяє ціле людство. Порожнеча може приносити душевний біль, але її можна також сприймати як духовний подарунок. Кожен з нас потребує внутрішньої порожнечі, тобто простору, який створює місце для чогось нового, простору, який можна відкрити для Бога.

Під час Великого посту Церква у своїй мудрості традиційно закликає нас звільнитися від гріхів, спокус та щоденних клопотів, які засмічують наше життя. Чому? Саме для того, щоб звільнити місце для Христа, який сьогодні триумфально воскрес із гробу. Своім Воскресінням Він наповнює нашу духовну порожнечу обіцянкою вічного життя!

Отож сьогодні, у цей славний празник Пасхи, з молитвою бажаємо усім нам, щоб невимовна і незрівнянна радість Воскресіння Господа з гробу наповнила наші серця і душі. Нехай ця радість заповнить кожен порожнечу всередині нас, нехай знищить весь біль і страх та переможе всі сумніви і спокуси, і залишається з нами назавжди!

Наслідуймо приклад святих жінок, які того першого пасхального ранку відвідували гріб Господній і після розчарування від порожнього гробу прийняли повноту радості. Приймемо Воскреслого Христа, який приходить, щоб заповнити нашу порожнечу, особливо у цей час глобальної кризи, та впевнено з вірою, словом і ділом поширюймо Добру Вістку про Воскресіння Господа Ісуса Христа у цілому світі.

Христос воскрес! Воістину воскрес!
 +Борис
 Митрополит Української Католицької Церкви у США
 Архiepіскоп Філадельфійський для Українців
 +Павло (автор)
 Єпископ Стемфордської єпархії
 +Венедикт
 Єпископ Чиказької єпархії святого Миколая
 +Богдан
 Єпископ Пармської єпархії святого Йосафата
 +Андрій
 Єпископ-Помічник Філадельфійський
 Великдень 2020

**ГЛАВА УГКЦ У ЗВЕРНЕННІ ДО МОЛОДІ: «ДЕРЗАЙТЕ! МРІЙТЕ ПРО ВЕЛИКЕ!
 ВЕЛИКОГО БАЖАЙТЕ!»
 «ПАСХА ПОЧИНАЄТЬСЯ ЗІ СМЕРТІ, АЛЕ ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ВОСКРЕСІННЯМ»**

Будьте певні, Він допоможе. Ісус Христос уже переміг найбільший наш страх і дав нам самого себе як невичерпне джерело надії і життя. У цей день Входу Господнього в Єрусалим відкрийте Йому всю ширину свого серця.

Приймаючи нашого Спасителя в особисте життя, дозвольте Йому повести вас за Собою в те невідоме «завтра», яке саме Він зробить для нас світлим і радісним днем Його Воскресіння.

Закликав Блаженніший Святослав, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви у традиційному щорічному Зверненні до молоді на Квітну неділю.

Предстоятель УГКЦ зауважив, що незважаючи на сьогоднішні обставини і місце перебування молодих людей, Церква завжди прийде і буде поруч з ними. «Сподіваємося, що її голос, який звучить з екранів різної величини та модифікації, відгукнеться у ваших серцях, підтримає та надихне кожного і кожну з вас», – висловив сподівання він.

Отець і Глава УГКЦ зауважив, що сьогодні світ огорнули непевність і страх. Передовсім створюється враження, що немає сьогодні молоді людини, яка б не трепетала перед невизначеністю, що нависає над нами.

Далі Блаженніший Святослав підбадьорює: «Вхід до Єрусалиму – це початок нової епохи. У своїх стражданнях, смерті на хресті та Воскресінні Господь уклав Новий Завіт із усім людством... У Тайні Євхаристії Він виразно сказав, що Кров Нового Завіту проливається «за вас і за багатьох»... Це наша гарантія певності в непевні часи!»

Предстоятель УГКЦ пригадав усім досвід людської історії, зокрема Європи другого тисячоліття, в якій після епідемій і подібних потрясінь завжди змінювався світовий лад. Він висловив припущення, що сьогодні і ми станемо свідками змін основ сучасних держав, економічних систем і способів організації світового співтовариства. Наголосив, що «подальша доля держав, систем і всього світового співтовариства залежатиме передовсім від того, чи цей сучасний світ, який називаємо «глобальний Єрусалим» відкриє свої брами для Бога, що в Христі-Спасителі приносить мир, мудрість і надію». За його словами дуже важливо, щоб в оновлений світ молодь ввійшла зі справжніми цінностями, «що роблять людину людиною, і цим, наче зеленими галузками, привітала

Спасителя-Месію».

«Лише тоді, коли сучасна молодь заспіває Йому «Осанна», – пише далі Глава УГКЦ до молоді, – цей новий світ стане світом людини і для людини, в якому будуватиметься культура життя, а не смерті, – світом, в якому людське життя, що його цінність ми вкотре для себе відкрили під час епідемії, буде наріжним каменем демократії, міжнародного права та нових глобальних економічних стосунків», – переконаний духовний лідер молодих українців.

Глава Церкви запевнив молодь, що сьогодні Церква потребує їхньої креативної та винахідливої допомоги та підтримки як експертів у розвинених сучасних технологіях. «Від імені старших людей Церква сьогодні каже вам: «Щире спасибі!» Продовжуйте і розвивайте своє служіння, дбаючи при цьому про особисту безпеку, скеровуйте свою енергію на тих, хто її потребує».

Також Блаженніший Святослав закликав з користю проводити час під час карантину: спілкуватися з рідними, слухати родинні історії, відкривати їх для себе, запевнивши, що сьогоднішня епідемія є «прочуханкою для зарозумілого людства, щоб відсіяти зерно від полови і ще раз усвідомити, що є найважливіше». «Криза – це тест на милосердя, нагода для доброти та служіння. Хочемо, щоб зокрема ви, молоді люди, знали, що ваша Церква-мати проходитьиме спільно з вами ці випробування, оточуючи та супроводжуючи вас і ваших рідних своєю неухальною молитвою», – наголосив він.

«Сьогодні, як ніколи, час для найсміливіших ваших мрій: підкорити космос, винайти ліки від раку, подолати епідемії, збудувати справедливую економічну систему, захистити хворих і немічних, шукати альтернативні джерела енергії, сконструювати нешкідливі для планети засоби пересування тощо. Дерзайте! Мрійте про велике! Великого бажайте!» – закликав молодь на завершення свого звернення Глава Церкви.

Департамент інформації УГКЦ

ПАПА ЗАКЛИКАВ МОЛИТИСЯ ЗА ВЧИТЕЛІВ, УЧНІВ ТА СТУДЕНТІВ, ЯКІ ЧЕРЕЗ ПАНДЕМІЮ ЗМУШЕНІ ДОЛАТИ ЦЕЙ СКЛАДНИЙ ПЕРІОД ВДОМА

«Молімося сьогодні за викладачів, які змушені докласти багато зусиль, аби навчати через Інтернет та за допомогою інших засобів комунікації. Молімося також за учнів і студентів, які мусять складати іспити у той спосіб, який не є для них звичним. Супроводжуймо їх молитвою», – мовив Папа Франциск на початку Служби Божої, яку він очолив в каплиці ватиканської резиденції «Дім святої Марти» у п'ятницю, 24 квітня 2020 року.

Випробування апостолів

Цього дня свою проповідь Єпископ Риму побудував довкола прочитаного під час Святої Месії біблійного уривку із шостого розділу Євангелії від святого Івана, в якому автор розповідає про чудо помноження хліба та риби, яке вчинив Ісус, перебуваючи з народом, що зібрався у пустинному місці недалеко Тиверіадського озера.

«Де нам купити хліба, щоб оцим дати їсти?» – цим запитанням, скерованим до апостола Филипа, Спаситель бажає випробувати своїх апостолів. Ісус добре знав, що потрібно робити, але хоче поставити їх у ситуацію випробування, аби повчити їх, вказавши на правильну поведінку в такій ситуації.

Бути з народом

Спаситель любив бути серед народу, чим давав свідчення універсальності спасіння. Натомість, апостолам не було до вподоби перебувати з народом: вони віддавали перевагу бути наодинці із

Учителем, слухаючи Його повчань. Євангельський текст розповідає про цю подію помноження хліба, яка, мабуть, трапилась власне у той час, як апостоли разом із Ісусом бажали відпочити. Однак, люди довідались, про їхнє місце перебування та прибули туди.

Ісус Христос бажав близькості з людьми і прагнув виховати Своїх апостолів у такому ж дусі, аби вони мали серця пастирів, що є близькими до Божого народу, аби йому служити. Іноді апостоли вважали себе привілейованими, вибраними самим Ісусом, приналежними до обмеженого кола вибраних, так би мовити, до «аристократії». Але Господь часто виправляв таку поведінку Своїх учнів, наголошуючи на тому, що вони повинні бути близькими до людей, близькими до народу.

Приклад Доброго Пастиря

Як зазначив Вселенський Архієрей, правдою є те, що Божий люд втомлює пастиря. Якщо пастир є справді добрим, то народ йде до нього з різних причин, а тому праці у нього завжди більшає. Народ втомлює також і тому, що завжди вимагає від свого пастиря конкретних вчинків. Але Ісус навчає своїх учнів, що, незважаючи на втому і на бажання відпочити, пастир повинен бути завжди близьким до люду.

Коли звечоріло, апостоли пропонують Учителеві відпустити людей, аби ті могли піти та придбати собі поживу. Він каже до апостолів: «Дайте ви їм їсти». Саме ці слова промовляє Ісус також і сьогодні до пастирів Церкви, закликаючи потішити тих, які зажурені, вказати на вихід із складної ситуації тим, які загубились, допомогти розв'язати проблеми тим, які помилились... Бідні апостоли чують, що повинні дати, але ж звідки вони можуть взяти те, що потрібно дати? За словами Глави Католицької Церкви, Ісус навчає, що все це необхідне для роздавання.

На закінчення проповіді Папа закликав молитися за пастирів Церкви, щоб вони не боялися Божого народу і близькості із ним.

Департамент інформації УГКЦ

За матеріалами www.vaticannews.va

ПАПА ФРАНЦИСК: БОГ ПРОЩАЄ ЗАВЖДИ, ЛЮДИНА — ДЕКОЛИ, ПРИРОДА — НІКОЛИ

«В цей пасхальний період оновлення, відновімо наші зусилля для того, щоб любити та цінувати чудесний дар землі, нашого спільного дому, та піклуватися про всіх членів людського роду», — таким побажанням Папа Франциск підсумував свої роздуми, якими він поділився під час загальної аудієнції в середу, 22 квітня 2020 року, що збіглася із 50-м відзначенням Всесвітнього Дня Землі. За його словами, це відзначення є слушною нагодою для того, аби оновити нашу любов до спільного дому та заопікуватися ним і найслабшими членами нашої великої родини.

«Як це нам показує трагічна пандемія коронавірусу, лише разом і взявши на себе тягар найуразливіших, ми можемо перемогти глобальні виклики. Енцикліка „Laudato si“ має саме цей підзаголовок: „про дбання про спільний дім“. Сьогодні ми разом замислимося над цією відповідальністю, якою позначений „наш перехід цією землею“ (LS, 160)», — сказав він.

Сторожі й управителі

Святіший Отець зазначив, що ми «зроблені із земної матерії», тож «плоди землі» підтримують наше життя. Однак, Книга Буття нагадує нам про те, що ми не просто «земні», але носимо в собі «життєдайний подих, що походить від Бога». «Отож, ми живемо в спільному домі як єдиний

 людський рід і в біорозмаїтті з іншими Божими творіннями, — мовив він. — Як Божий образ, ми покликані дбати про створіння та шанувати їх, та підтримувати любов і співчуття до наших братів і сестер, особливо — найслабших, уподібнюючись до любові Бога до нас, яку Він виявив у своєму Синові Ісусі».

Однак, через егоїзм ми занедбали нашу відповідальність «сторожів й управителів землі». Щоб побачити це, вистачить щирого погляду навколо себе. Ми забруднили наш спільний дім, ставлячи під загрозу наше ж життя. У цьому контексті Глава Католицької Церкви подякував різним міжнародним і місцевим рухам, що стараються розворушити сумління, додаючи, що «нашим дітям ще доведеться виходити на вулицю, щоб навчити нас очевидного, тобто, що для нас немає майбутнього, якщо знищимо довкілля, яке нас підтримує». «Ми, — додав він, — згрішили проти землі і проти свого ближнього, і, по суті, проти Творця, доброго Отця, Який забезпечує кожного і бажає, щоб ми жили разом у спільності та процвітанні».

Не лише наш, але й Божий дім

Святіший Отець зауважив, що наслідки цієї провини проти створеного світу можна підсумувати аргентинським прислів'ям, яке стверджує, що Бог завжди прощає, ми, люди, прощаємо деколи, природа, натомість, ніколи не прощає. Щоб відновити гармонійні взаємини із землею та рештою людства, а гармонія є плодом Святого Духа, ми потребуємо «нового погляду на наш спільний дім», який не є «складом ресурсів для спустошення». Для віруючих світ природи є «Євангелієм створіння», що вказує на «творчу могутність Бога». «Відзначаючи сьогодні Всесвітній День Землі, ми покликані повернути відчуття сакральної пошани до землі, бо вона є не лише нашим домом, але також Божим. З цього в нас зроджується усвідомлення того, що стоїмо на священній землі!» — наголосив Папа, закликаючи в світлі Апостольського напоумлення «*Querida Amazonia*» пробудити «естетичне та споглядальне чуття, вкладене в нас Богом».

Екологічне навернення

Водночас, як зазначив далі Святіший Отець, ми потребуємо «екологічного навернення, що виражатиметься у конкретних вчинках». За його словами, як «єдина і взаємозалежна сім'я», ми потребуємо спільного плану, щоби запобігти загрозам проти спільного дому. Це вказує на «важливість співпраці як міжнародної спільноти», тож Глава Католицької Церкви закликав представників влади відповідально поставитися до двох міжнародних конференцій: COP15 на тему біорозмаїття, що запланована в Куньміні (Китай) та COP26 щодо кліматичних змін у Глазго, (Сполучене Королівство).

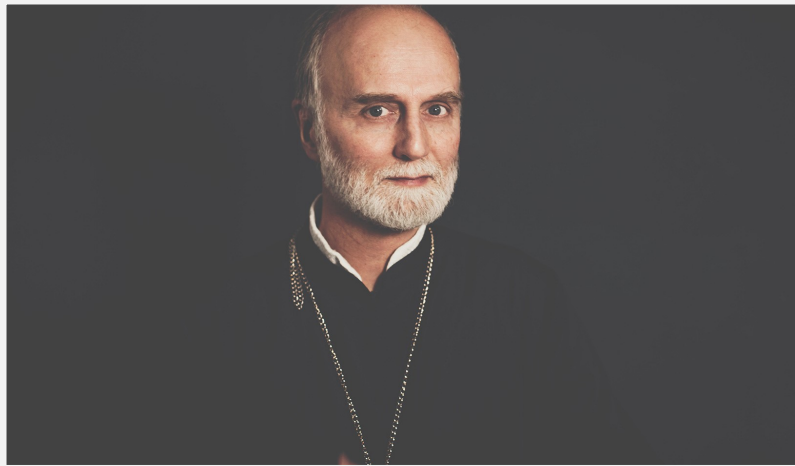
Папа також заохотив організовувати різні заходи на національному та місцевому рівнях, спонукаючи також «рухи знизу», адже й відзначення Всесвітнього Дня Землі народилося саме так. Кожен з нас, за його словами, може зробити свій внесок. Адже, як написано в енцикліці «*Laudato si'*», не слід вважати, що ці зусилля неспроможні змінити світ: «Такі дії поширюють добро в суспільстві, яке завжди приносить плоди, поза тим, що можна констатувати, бо викликає в лоні землі добро, що завжди схильне поширюватися, іноді, невидимо».

«В цей пасхальний час оновлення, відновімо наші зусилля для того, щоб любити і цінувати чудесний дар землі, нашого спільного дому, та піклуватися про всіх членів людського роду. Як брати й сестри, якими ми є, разом благаймо нашого Небесного Отця: Пошли Духа Твого й онови обличчя землі», — закликав Святіший Отець.

За матеріалами VaticanNews

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ВЛАДИКА БОРИС ГУДЗЯК: «МАЄМО ПОБАЧИТИ, ЩО Є ЖИТТЕДАЙНИМ ДЛЯ ЦЕРКВИ, А ЩО — ЛИШЕ НАШАРУВАННЯМ ЕПОХ І КУЛЬТУР»

Про виклики, можливості, переосмислення та зміни дискутували 24 квітня на онлайн Форумі відповідальних людей, який організувала Патріарша комісія у справах молоді УГКЦ. Тема «Післякарантинна ера: нова реальність» збрала представників Церкви, бізнесу, культури, громади та влади. Пропонуємо Вашій увазі кілька думок із доповіді архієпископа і митрополита Філадельфійського владика Бориса Гудзяка.

Немає жодної кризи, яку не можна використати. Буде шкода, якщо ми цю кризу змарнуємо. Адже в економічно розвиненому світі християнство зараз перебуває у відступі. Минулоріч в Америці на кожную особу, яка долучилася до Церкви припадало 6 осіб, які відходили. Тож зараз маємо побачити, що дійсно є життєдайним, а що є лише нашаруванням епох і культур, що не промовляє і навіть є шкідливим. Саме тут повинен бути основний акцент — що важливе і як це плекати в собі та між собою. Тому такий форум і таке спілкування є новою можливістю почути один одного.

Еталон — Ісус Христос

Є багато викликів та найбільший — щоб Церква була Церквою. Якщо дивитися на український міграційний вимір, то ми втратили 80 % вірних. Це перший виклик. Еталон для цього є Святе Письмо, Ісус Христос. І цей еталон краще видно в критичний час.

Владика Борис Гудзяк: «Маємо побачити, що є життєдайним для Церкви, а що — лише нашаруванням епох і культур»

Ми не вернемося і не треба вертатися до того, що було

Ми досліджували підпілля Української Церкви. Який це феномен був! Велика помилка, що виходячи з підпілля, ми ностальгійно дивилися на те, що було до Другої світової війни, бажаючи повернутися до того, що вважали нормальним, звичним. І зараз нам усім варто зрозуміти: ми не вернемося і не треба вертатися до того, що було.

Гляньте, як тепер ми виходимо на горизонтальну комунікацію. Саме цього потребує Церква. Територіальність парохій, епархій не має того значення, що раніше. Зараз можна дивитися Богослуження з будь-якого храму в усіх країнах і континентах.

Найважливіше зараз — співпрацювати, спілкуватися, зняти фільтри

Найважливіше зараз — співпрацювати, спілкуватися, зняти фільтри. Нам треба бути відкритими і щирими, відновити здорове поняття батьківства. Це одна з проблем у світі. Чоловіки сьогодні відступають від відповідальності батьківства. Питання: якими вони є батьками? Якими духовними отцями є священники і єпископи? Маємо зосередитися на стосунках з Богом. Христос нас запрошує бути таким, як Він — синами й доньками Отця. Тож мусимо мати піднесені очі до Бога.

Бачу в своєму житті, що цей час є нагодою переосмислити. Людина мусить чути зціленою. На найглибшому рівні нас може вилікувати лише Господь. Лише в Бозі ми можемо звільнити себе від травм. Криза дозволяє нам назвати це на ім'я, горизонтально про це заговорити.

За матеріалами «Дивенсвіт»

УПОКОЇВСЯ В БОЗІ МИТРОПОЛИТ-ЕМЕРИТ

Офіційна сторінка Філадельфійської архієпархії повідомляє, що 6 квітня 2020 року, на 96-му році життя відійшов до Господа по вічну нагороду владика-емерит Стефан Сулик.

Владика Стефан Сулик здійснював служіння архієпископа і митрополита у м. Філадельфія протягом 1980–2000 років.

До сьогодні владика був найстаршим єпископом Української Греко-Католицької Церкви.

Як ми повідомляли раніше, 95-річного владика Стефана Сулика

ушпиталили. У нього всі ознаки COVID-19 і всі аналізи якнайсерйозніші. Лікарі надають так званий „comfort care“». Про це повідомив митрополит Філадельфійський Борис Гудзак на сторінці у Facebook.

Зазначимо, що владика Стефан народився 2 жовтня 1924 року у селі Бальниця на Лемківщині. Дитинство владика пройшло на Львівщині. Він закінчив школу в Самборі у 1944 році. Згодом родина емігрувала до Німеччини, а потім до США.

У 1980 році папа Римський Іван Павло II призначив священника Стефана Сулика архієпископом і митрополитом Філадельфійським. Єпископську хіротонію здійснював патріарх Йосиф Сліпий. Митрополит Сулик належав до Конференції єпископів США, був головою Міжобрядової комісії цієї Конференції. 29 листопада 2000 року папа Іван Павло II прийняв зречення Стефана Сулика з уряду митрополита Філадельфійського у зв'язку з досягненням ним 75 років.

9 травня 2019 року владика-емерита Стефана Сулика у його домі відвідав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав, зазначивши: «Я дуже хотів провідати владика Стефана, адже наші архиєреї-емерити є справжнім скарбом нашої Церкви».

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

О. ТАРАС МИЛЯН: «ЯКЩО У ЖИТТІ ДУЖЕ СТРАШНО, ВАРТО ПЕРЕВОДИТИ ПОГЛЯД НА ГОСПОДНІЙ ХРЕСТ»

Зважаючи на останні події, Церква дедалі більше переходить в онлайн. Священнослужителі, через боротьбу із корона вірусом, закликають вірян залишатись вдома, молитися через стріми з храмів. На парафії Успіння Пресвятої Богородиці УГКЦ, де служить отець Тарас Милян (штат Небраска (США), також відбуваються онлайн-богослужіння. Отець служить у трьох парафіях: у м.Омаха та Лінкольн (Небраска), а також у штаті Міссурі. Проте священник також щоденно проводить обі-

дній стрім із храму з духовним словом до своїх вірян. Ми у Львові вже маємо можливість переглядати відео ввечері через часові розбіжності. Нагадаємо, що отець у США не так давно, до того він був директором благодійної організації “Фундація Духовного Відродження” Львівської Архиепархії УГКЦ і служив у Львові. З отцем Тарасом говоримо про виклики у сучасній комунікації між Церквою та вірянами, нові технології та досвід служіння у США.

Отче, який стан із пандемією коронавірусу у США? Як переживають цей час ваші парафіяни?

Я служу у місті Омоха, штат Небраска. У нашому штаті ситуація не є такою складною, як у Каліфорнії чи Нью-Йорку, Чикаго. У штаті нема великої кількості населення, тому ситуація не критична, однак місцева влада вжила заходів для попередження пандемії. Витримуються норми соціальної дистанції, гігієни, на вулицях дуже мало людей. У США люди дуже чемні та слухняні, вони вміють дослухатися влади. У нас тиждень, як триває карантин. Поки що це превентивні заходи, оскільки у нас нема очевидних захворювань. У моїй парафії, на щастя, поки ніхто не захворів.

Стежачи за вашою сторінкою у Фейсбуці, можна побачити, що ситуація з Богослужіннями у США практично ідентична з українською. Священнослужителі закликають залишатись вдома, молячись онлайн. Чи це так?

Така тенденція у всіх римо-католицьких храмах. У кожному з них є трансляція онлайн-богослужінь. Зрештою, це все на розсуд настоятеля. Що стосується Української Греко-Католицької Церкви, то наш єпископ, Преосвященний Владика Венедикт, видав документ, у якому закликав вірян залишатися вдома, дотримуватися правил гігієни і безпекових відстаней. Однак, наші храми є відкритими для кожного, хто хоче молитися. Але у храмі може бути не більше 10 осіб. Саме ці заходи спонукали нас організувати молитви так, як вважаємо за потрібне, використовуючи

онлайн.

У коментарях під вашими стрімами люди цікавляться, як виглядає ваша парафія і скільки вірян до неї належить?

Оскільки наша парафія належить до Української Греко-Католицької Церкви, то наші віряни – це вихідці з України: як ті, що переїхали до США дуже давно, так ті, що прибули тут практично 20 років тому. Назагал парафія не є чисельною, приблизно 30 сімей. Окрім того, до нашої парафії приходять і американці, яким подобається наш східний обряд. Саме тому Літургії на парафії служимо англійською та українською. Звичайно, що надаємо перевагу українській мові, оскільки для багатьох українців наш храм – єдине місце, де вони можуть молитися своєю мовою, нею спілкуватися. Проте, ми не зачиняємо двері перед американцями. У будні дні я зазвичай більше служу англійською мовою.

Отче, без сумніву, цікаві ваші стріми з храму з духовними бесідами. До речі, не можу не відзначити колоритного пана, який постійно сидить поруч з вами і, про якого часто запитують у коментарях. Отож, як з'явився сам задум відео?

Я не дуже користувався соціальними мережами та новими медіа. Однак, коли перед нами з'явився цей виклик – як забезпечити «духовною їжею» тих, хто не може бути у храмі – почав шукати рішення. Я хотів спілкуватися із своїми

парафіянами, залишати їм важливі повідомлення, щоб підтримати їх, щоб вони відчували, наскільки Церква їх любить. Без сумніву, Літургія – це дуже добре, проте потрібно, щоб була ще молитва, яка люба серцю. Впродовж останнього року я читав щоденник Фаустини Ковальської про Боже Милосердя. Тоді я замислився над тим, наскільки Боже Милосердя важливе для сучасного світу. Чому нам не виконувати прохання Христа і не молитися щоденно о 15:00 вервицю до Божого Милосердя? Чому не популяризувати цю ініціативу серед парафіян? Вирішив молитися, записувати відео і надсилати парафіянам. Опісля одна вірянкa сказала, що було б добре робити це публічно і навчила мене, як організувати трансляції. Ось і у мене виникло бажання молитися, давати якісь духовні настанови, підтримувати людей. Тому роблю це 15-20 хвилин кожного дня. Я бачу, що парафіянам така молитва подобається, тому будемо її продовжувати. Цей хлопець, який сидить поруч, має бабусю українку. Він, на жаль, не розмовляє українською, але є дуже побожним. Для мене цей хлопець – це своєрідний ангел, що підтримує і допомагає. Його ніколи нічого не треба просити допомоги, він завжди сам бере і робить.

У нас у парафії є кілька таких побожних хлопців, які приходять і моляться. Вони, до речі, не українці, а американці, хоча і мають далекі корені в Україні. Хлопці приходять до храму, співають, моляться, відповідають деякі слова по-українськи, хоча не знають мови.

Ваші стріми щоразу мають іншу тему. Як ви шукаєте акценти для своїх парафіян?

Нема якихось запланованих тем. Я стараюся слухати свого серця. Окрім того, стараюся слідкувати за тим, що для людей є найбільш обговорюваним у соціальних мережах. Важливо, щоб люди чули відповіді на свої запитання. Як сьогодні, у сучасному світі Церква повинна комунікувати з вірянами? Церква як храм незмінна, проте її двері мають бути завжди відчиненими. Отож кожен завжди може прийти до храму. Також ми маємо собі усвідомити, якщо ми не молимося, то не зустрічаємось з Богом. Наслідком нашої зустрічі має бути харитативна діяльність. Тобто виявом нашої християнськості має бути любов до ближнього. Інтернет сьогодні має бути постійним у Церкві. Чимало людей хворіють, чимало з них не може бути присутніми на молитві. Такі трансляції дозволяють нам їх

молитовно підтримати, потішити Божим Словом. У мене на парафії є 6 літніх осіб, що завжди просять прийти. Вони не тільки хочуть чути, що ти за них молишся, але й відчувати цю присутність. Часом я телефоную до парафіян, бо не всі користуються Фейсбуком. І розумію, наскільки можливості приносять їм радість, бо за них пам'ятають. Нові технології дозволяють налагодити контакти з молоддю та дітьми. Але, окрім технологій, треба пам'ятати, що храм є храмом. Якщо не буде цього майданчика, Церква буде втрачена. А храм – місце особистої зустрічі з Богом та між собою.

Отче, у вас був тривалий досвід душпастирства в Україні, тепер 3 місяці тому ви розпочали служіння у Штатах. Що було новинкою?

В Україні я мав досвід служіння у великих храмах, де було багато вірян, рівноцінно мав позалітургійний досвід, оскільки працював у Фундації духовного відродження, а це постійно організація різноманітних заходів. У США, як практично на всіх парафіях місійних територій, наші священники зустрічаються з малими громадами. Невдовзі священник вже знає всіх своїх парафіян поіменно. У Штатах люди, які є вихідцями з Білорусії чи України об'єднуються між собою. Також їм неважлива конфесійна приналежність – православний чи греко-католик. Вони шукають свою Церкву. Їм важливо говорити мовою своїх батьків. Також у Америці люди є свідомі того, що якщо вони не будуть підтримувати Церкву, то вони не будуть її мати, навіть у матеріальному вимірі. Через те кожен має відповідальність за громаду. Парафіяни творять різні ініціативи для того, щоб Церква жила. Через те священник-настоятель має навчитися об'єднувати цих людей, щоб підтримувати їх. Мене вражало, що у Штатах люди готові віддавати якісь кошти, хоча вони тут тяжко працюють, готові жертвувати своїм часом заради Церкви. В Україні, попри переповненість храмів, цього дещо бракує.

І наостанок ваші поради, як відмежуватися від сьогоднішнього страху перед захворюванням? Як не втратити балансу?

Насамперед варто зрозуміти, що страх є притаманний людині. І у цьому нема нічого хворобливого. Боятися – нормально. Але, коли йдеться про панічний страх, раджу знайти доброго психотерапевта, який допоможе жити з цим страхом, щоб він був силою, а не слабкістю. З точки

зору духовності, то раджу пригадати собі зі Святого Письма – «не бійся». Це слово вжито у Письмі 365 разів, тобто на кожен день нашого року. Але це не означає, що ми маємо бути безвідповідальними та байдужими. Варто озброїтися відповідальністю – дбати про особисту гігієну, слухати медиків. Ми визнаємо, що нам страшно, проте треба подумати, що можемо зробити у цій ситуації, – читати книгу, поприбирати вдома, подивитись фільм. Треба лікувати страх позитивом. Варто читати Святе Письмо, займатися спортом, смачно їсти, але не переїдати; добре спати, але не зранку до ночі, займатися активністю. Коли надзвичайно тяжко, потрібно сісти в кімнаті у тиші і просто перевести погляд на Господній хрест. Коли ти дивишся на розп'яття, то наповнюєшся якоюсь силою. Це неймовірне відчуття. З хрестом – нам все до снаги.

Розмовляла Юліана Лавриш

Джерело: Духовна велич Львова

ПАРАФІЯ СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА ТА ОЛЬГИ В ЧИКАГО: ТУТ ДОСІ ПАНУЄ ДУХ ПАТРІАРХА ЙОСИФА СЛІПОГО

† Парафія УГКЦ Святих Володимира і Ольги у Чикаго (США)

Українська Греко-Католицька Церква

Парафія Святих Володимира та Ольги УГКЦ у Чикаго була заснована 28 липня 1968 року патріархом Йосифом Сліпим, а розвинулася завдяки жертвності українців, які працювали і вірили в українську ідею.

Отець Олег Кривокульський служить у парафії парохом понад десяти років:

– Ця громада є дуже імпульсивна та динамічна. Тут постійно проходять різні зустрічі. Інколи настільки їх багато і всі вони цікаві, що важко вибрати, на що

саме піти.

У парафії Богослужіння відбуваються щодня.

– До сповіді приходять дуже багато людей. Ми намагаємося привернути якомога більше людей до Бога.

Парафіянин Анатолій каже, що тут – частина України:

– Ми тут одразу відчули підтримку.

У парафії Богослужіння відбуваються тільки українською мовою. Багатьох людей це

 заохочує.

Тільки-но патріарх Йосиф заснував парафію, люди брали позики в банку, аби звести храм. Потім по десять років їх віддавали. Люди були такі щедрі, що за п'ять років храм було споруджено.

Олег Караван, голова парафіяльної ради, пригадує:

– Тоді робота прямо горіла в парафії. Утворилося сестринство, братство Святого Андрея... Кожен мав своє завдання.

Як правило, під храмом будували ще зали. Це те місце, де люди збираються після кожної Божественної Літургії. На свята вони вщент заповнені.

Пані Лялю Савин та пані Марію Добрянську отець Олег називає живими свідками, адже вони тут споконвіку. Створили в підвалах храму крамничку, де продають різну українську культурну атрибутику. Вторговані кошти йдуть на благодійність в Україні.

– Наша крамничка від 1973 року, – каже пані Олександра. – Ми тут є кожної неділі. Посилаємо допомогу воїнам, сиротинцям. Ми є парафіянами, були сестрицями, співали в хорі. Робили все, що тільки можна.

Тим часом на кухні порастєється голова сестринства Пресвятої Богородиці пані Марія Березанська, а також дочка отця Олега Єлизавета Валентина...

Дружина священника Людмила також допомагає в сестринстві. Веде катехизацію дітей, готує їх до першої сповіді. Кожного року близько сорока дітей приступає до урочистого причастя. Є англійська та українська групи. Англійські – діти народжені вже в третьому поколінні в Америці.

Парафія також має своє радіо, яке мовить ще з самих початків заснування парафії.

Діє і дуже відомий в окрузі танцювальний колектив «Громова», який є гордістю громади.

Роксана Пилипчак, керівниця ансамблю Громова:

У 1978 році наша парафія вважала, що наші діти мусять мати культурний центр і для нас збудували студію. Ми приймаємо дітей від 4 до 14 років. Чи вони всі стануть танцюристами? Ні. Але ми надіємося, якщо вони побачать, як ми з ними працюємо, то вони відчують і переймуть той дух, що разом ми є сила.

Парох отець Олег замислено додає:

– У парафії досі панує дух патріарха Йосифа. Його головний девіз був «Через терня до зірок». Цим терням для людей, які приїхали сюди, були зусилля, щоб облаштувати своє життя на новому місці, вписатися в чуже суспільство. Це великий приклад для всіх нас...

Фільм про парафію Ви можете подивитися за цим посиланням: <https://youtu.be/1FZDHreyNAw>

Департамент інформації УГКЦ

ВОСКРЕСНА АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ У ХРАМІ СВВ. ВОЛОДИМИРА ТА ОЛЬГИ

У день Воскресіння Христового, 19 квітня 2020 року, владика Венедикт, єпископ Чиказької єпархії, очолив архиєрейську Літургію у храмі свв. Володимира і Ольги у Чикаго.

Співслужили владиці Венедикту о. Олег Кривокульський, о. Роман Артимович та о. д-н. Ігор Хомицький.

Внаслідок карантину Богослужіння відбулося у храмі без участі вірних. Однак, до молитви приєдналася велика кількість вірних, за допомогою онлайн-трансляції, зокрема через YouTube (близько 750 учасників).

ЛІТУРГІЙНЕ ЖИТТЯ

ЛІТУРГІЄЮ КРОК ЗА КРОКОМ. Ч.1

о.д. Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ
 “МІСІОНАР”, №1 (229), Січень 2012р.

З усіх християнських молитов і відправ вершиною є Свята Літургія, або Служба Божа. Та, все ж, багато хто не розуміє, чому ми молимося саме так, для чого саме ці молитви, а не інші. Нерозуміння або незнання літургії призводить до того, що буваємо розсіяні у часі звершення богослужіння.

Саме тому люди мають сотні запитань до Божественної Літургії. Щоб краще все це розібрати, дещо повернемося до історії зародження Служби Божої та її символіки. Божественна Літургія загалом, кожен окремий крок у ній мають своє важливе і молитовне значення, але тут важливо не перестаратись із символікою.

Отже, почнемо з простішого і так будемо рухатись до самого завершення. Першу Літургію звершив сам Господь наш Ісус Христос. Він зобов'язав своїх учнів продовжувати її: «це будете робити на Мій спомин». Коли на учнів зійшов Святий Дух і утворив спільноту християн, що сміливо почали визнавати Христа за Господа, тоді народилась Церква — спільнота вірних, яку завжди провадив і освячував Святий Дух, а Христос постійно залишався в ній, «бо де двоє чи троє зберуться у моє ім'я, то Я буду посеред них».

Церква від самого початку звершувала ламання хліба (тобто Службу Богу) так, щоб вона містила в собі у видимий спосіб все життя Христа, починаючи від таїнства воплощення і завершуючи вознесінням, при цьому зберігаючи всю Христову науку. Святі Василій Великий та Іван Золотоустий під дією Божого просвітлення впорядкували все й довели до ладу. Так ці велети духа висловили у молитвах дії, які містять в собі певну символіку, яка передає все земне життя Ісуса так, немовби ми бачили це власними очима. Саме тому перед освяченням Дарів згадують всі події з життя Христа, від народження і аж до зіслання Св. Духа на апостолів, а через них і на всіх людей, це й творить одне тіло і єдину Церкву.

Сама Літургія складається з трьох частин: Проскомидії, Літургії вірних і Літургії жертви.

Далі детальніше розглянемо кожну зокрема. Отже, Проскомидія є тією частиною, що приготує нас до святої Жертви. Саме слово «проскомидія» перекладається як «приношення». У Старому Завіті не годилось з'являтися перед Богом з порожніми руками. Він обдаровує людину різними дарами, тому людина, приходячи перед лице Боже, приносила дари своєї праці: хліби, вино, елей, ладан, борошно тощо. Священники вибирали кращі з дарів, у молитвах готували все до богослужіння, згадуючи жертводавців. Все, що залишалось, використовували у церкві, для утримання

Літургійне життя

священиків, сиріт, вдів та різного роду потребуючих. З роками люди все менше і менше приносили дарів,

тому Церква постановила приносити хліб і вино, а сам хліб називається «просфорою» — приносом, тим, що принесли.

Проскомидія відображає народження Ісуса Христа, смерть його за наші гріхи задля нашого відкуплення. Тому в проскомидії є частини, пов'язані зі старозавітними пророцтвами про вочлчення і смерть Спасителя людства та їх новозавітнім здійсненням.

Святий Герман нас навчає, що приготування хліба, має своє значення у Проскомидії: воно пригадує нам зачаття і народження Ісуса Христа. Він це пояснює в такий спосіб: сам стіл-проскомидійник, на якому зверхується Проскомидія, пригадує нам Вифлеєм; просфора (жертвенний квашений хліб невеликого розміру) — зображає вагітну Діву Марію, а сам агнець (чотирикутний шматок хліба), якого вирізають і виймають із просфори, — тіло Христове, самого Христа, про якого св. Іван Хреститель говорив: «Це Агнець Божий, який гріхи світу забирає» (Йо. 1,29); коли ж священик бере копіє (копіє — це ніж, що нагадує спис) і врізає його у просфору, цим пригадує зачаття, а виймаючи агнца — народження Спасителя; сам священик символізує Духа Свя-

того, який отінив Пресвяту Діву; диякон же, що є присутній і тримає пальцями ора́р, — Архангела Гавриїла.

Надалі розглянемо детальніше кожний крок Проскомидії.

В часі проскомидії священик бере просфору в ліву руку, а копіє — в праву, хрестовидно знаменуючи просфору зверху, тричі мовивши: «На спомин Господа і Бога Спаса нашого Ісуса Христа». Цими словами об'являє, що хліб цей просфорний призначений в жертву Господеві, та пригадує нам терпіння і смерть нашого Спасителя. Після цього пресвітер врізає копієм просфору з чотирьох сторін, близько від печаті, що є на просфорі зверху. Саме це пригадує нам страсті Христові, священик при цьому відчитує слова Ісаї

(53;7-8): «Немов ягня на заколення, ведено його. І як агнець непорочний перед тим, що стриже його, безголосний, так і він не відкриває уст своїх. У смиренні його суд над ним відбувся. А про рід його хто оповість?» Тоді виймає з просфори агнець, чотири сторони якого символізують чотири сторони світу, які освятило Слово, що тілом стало. Сам агнець, подібно, як в Старому Завіті, являє собою агнца пасхального, якого ізраїльтяни з волі Божої закололи і їли на згадку про визволення від ярма і загибелі єгипетської. Христос є нашим Агнцем, що визволяє нас від гріха і загибелі, яку гріх несе з собою.

На дискосі (дискос — це літургійна тарілочка з ніжкою) священик ставить агнець навзніч, де крас його хрестовидно (але не до кінця) зі словами: «жертвується Агнець Божий, що бере гріхи світу, за життя світу і спасіння». Після того перевертає і проколює його з словами: «Один з воїнів списом бік його проколов, і зараз витекла кров і вода. І той, хто бачив, засвідчив, і правдиве свідчення його», що супроводяться діями: священик вливає до чаші вино і трішки води. Ці дії пригадують подію під хрестом, описану в Євангелії від Йоана (19,34). Залишки просфори називають «антидотом», тобто «хлібом замість дарів». Його роздроблюють після звершення Літургії і роздають, зокрема тим, які не приступали до Євхаристії.

Опісля, ієрей бере в руку другу просфору і мовить: «На честь і пам'ять преблагословенної Вла-

дичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії; її молитвами прийми, Господи, жертву цю в пренебесний твій Жертовник». Церква свято вірить у силу молитви Матері до милосердного Владики — Ісуса Христа. Така молитва має величезні силу і вагу. Вийнявши з просфори частицю, священник кладе її праворуч агнця, мовлячи: «Стала цариця праворуч тебе, в ризи позолочені одягнена, прикрашена». Цими словами Церква віддає шану і нагадує нам, що Пресвята Богородиця перебуває близько Христа у славі і завжди молить Його за нас, будучи нашою Заступницею в небі.

Тоді священнослужитель бере третю просфору і виймає з неї частиці на честь святих, пророків, апостолів, мучеників. Далі бере й з четвертої просфори виймає частиці для поминання ієрархії церкви, всіх живих. Тоді бере п'яту просфору, з якої виставляє на дискос частиці за жертводавців і померлих, по цім за всіх присутніх у храмі і за себе. Так п'ять просфор нагадують нам чудо нагодуння п'ятьма хлібами п'ять тисяч народу (Йо. 6,1-15). Відтак, обкаджуючи приготоване, ієрей проказує молитву: «кадило Тобі приносимо, Христе Боже наш як приємний запах духовний; Ти ж

прийми його в пренебесний Свій жертовник і пошли нам благодать пресвятого Твого Духа». Цей пахучий дим фіміаму пригадує нам дві події: прихід трьох волхвів зі Сходу, що принесли ладан Христові як Богу (на це, між іншим, вказує і молитва) — народження Господа, і прихід Мироносиць до гробу, щоб намастити тіло Христове пахощами — смерть Ісусову.

Далі обкаджує хрестовидну звізду і кладе на дискос зверху Дарів зі словами: «І прийшла зоря, і стала над тим місцем, де було Дитя». Звізда пригадує нам євангельську подію, яку описав євангелист Матей (2,9).

Відтак священник обкаджує покрівці і покриває одним святий хліб з дискосом, а іншим — чашу, а третім, що зветься «воздухом», покриває два перші, звертаючись до Бога з молитвою: «Покрий нас покровом крил Твоїх, прожени від нас усякого ворога і супостата...». Ці покрівці мають певну містичну символіку й пригадують нам пелени Ісуса в яслах, а з іншого боку — плащаницю Христову, що обвивала його тіло в гробі. І завершується Проскомидія молитвою з кадженням: «Боже, Боже наш, Ти, що послав небесний Хліб...», — що підбиває підсумок і складає подяку за

всі ласки.

Сам дискос з дарами символізує цілу Церкву, що зібрана навколо Христа з Богородицею, всіма святими, живими і всіма померлими та вказує на те, що саме Ісус поєднує в собі непоєднане. Він поєднав два світи: матеріальний (нас, що є живими) і безтілесний (спільноту всіх ангелів і святих, а також всіх померлих, що вже перейшли между життя і перебувають у вічності). Цим Христос поєднує в собі цілу Церкву, яка є його містичним тілом.

Сама Проскомидія починається хвилин за 15 до години, зазначеної в графіку відправ богослужіння. Тому варто прийти до храму трохи швидше, щоб заспокоїти свої думки, зібрати весь свій дух і піднести до Господа, а також укласти подумки наміри на цю Літургію, тому що одну частицю на Проскомидії приносять за всіх потребуючих, тобто за нас. Складаючи намір Христові, ми приносимо йому цю частичку як наш дар, а він її освячує в Літургії, жертвуючись нам вже своїм тілом, яке споживаємо. Пам'ятаймо, що Христос має до нас таку велику любов, що завжди бажає бути з нами, всередині нас, даючи себе спожити. Тож треба заздалегідь приготуватись до цього, щоб гідно прийняти його до свого серця, відповівши йому любов'ю на його любов.

Далі буде

СІМ'Я І ЦЕРКВА

ЩО Б ТИ СКАЗАВ СВОЇМ ДІТЯМ, ЯКБИ ЗНАВ, ЩО СКОРО ПОМРЕШ? СКАЖИ ЗАРАЗ НЕМАЄ ГАРАНТІЇ, ЩО У ВАС БУДЕ ЧАС ПІЗНІШЕ.

У нашій колективній уяві всі ми маємо типову картину того, як виглядають останні моменти людського життя. Мистецтво, а також голлівудські фільми допомагають нам уявити, як може виглядати наша смерть — якщо Господь дозволить, це не раптова смерть, і ми встигнемо поговорити з родиною.

Послання любові

Дехто з жертв теракту 11 вересня встигли зателефонувати своїм близьким. Вони усвідомлювали ситуацію і знали, що смерть поруч. В останні хвилини або секунди вони хотіли сказати кілька справді значущих слів своїм близьким. Усі говорили те саме: про любов.

Ви коли-небудь замислювалися над тим, що хотіли б сказати власним дітям, перш ніж помрете? Ви неодмінно обіймете їх, поцілуєте і дасте кожному з них особливе повідомлення, яке допоможе їм краще підготуватися до життя.

Не чекайте до останньої хвилини, щоб розповісти своїм дітям про те, що для вас дійсно важливе і що може бути для них дуже важливим. Скажіть їм це ввечері перед сном, або вранці перед тим, як підуть до школи, або коли ви з ними їдете в машині. Не має значення, де і коли; важливо не втрачати час. Немає гарантії, що хтось із нас матиме час та ясність розуму, щоб сказати це пізніше.

Не чекайте

Ми можемо допомогти нашим дітям підвищити самооцінку та навчити їх зараз важливих уроків, сказавши їм: «Я завжди любив тебе, більше ніж будь-хто в світі». «Ви надали сенс моему щоденному життю»; «Ти був і для мене найважливішим»; «Дякую Богу, що ти є

моєю дитиною»; «Що б не сталося, я ніколи не перестану тебе любити».

Ваше повсякденне життя зміниться

Обдумування останніх ваших слів може допомогти вам замислитися над власним життям, а також допоможе визначити, як ви виховуєте своїх дітей.

Ми можемо надати глибшого сенсу нашому щоденню, адже ми пам'ятаємо, що це життя швидкоплинне і найголовніше — як ми любимо один одного (свою сім'ю, друзів, незнайомих людей і навіть наших ворогів) і як ми можемо любити Бога.

Джерело: ДивенСвіт

ПІЗНАВАЙМО СВЯТЕ ПИСЬМО

ПОСУХА. САРАНА. ЕПІДЕМІЯ. ВСЕ, ПРО ЩО СКАЗАНО В БІБЛІЇ АКТУАЛЬНО Й СЬОГОДНІ

Як часто ви чули глузування над Біблією як над застарілою і неактуальною? «Це книга бронзового століття. Їй нічого сказати нам сьогодні». — можна почути від критиків. Та Біблія, яка є Божим Словом, завжди актуальна. Тому що Бог не змінився, світ не змінився і людська природа не змінилася.

Ці давні слова досі актуальні

Коли наші доньки були підлітками, одного разу я прочитав їм главу з притчею, де описується спокуси алкоголю і наслідки пияцтва. Я хотів, щоб вони побачили, наскільки актуальні для нашого сучасного світу ці стародавні писання.

Цей текст починається з яскравого опису:

«У кого сварка, у кого скарги? У кого рани без причини? У кого очі червоні? У тих, що при вині засиджуються довго; у тих, що ходять смакувати вино пахуче. Не приглядайся до вина, яке воно червоне, як гарно світиться у кубку, як лагідненько лється. Потім воно вкусить, як гадина, утне, немов зміюка». (Приповідки 23: 29-32).

Так, вино іскриться в чаші, та незабаром воно вкусить. І цей укус буде хворіти.

Далі йде опис стану сп'яніння і дурості п'яного:

«Тобі ввижатимуться дивні речі, серце твоє буде дурниці говорити; і будеш немов той, що дремає серед моря, або як той, що вгорі лежить на щоглі» (Приповідки. 23: 33-35).

Звичайно ж, давні слова все так само актуальні сьогодні, як і тоді, коли вони були написані, більше 2500 років тому.

Немає нічого нового під сонцем

Сьогодні, в 2020 році, Боже Слово продовжує говорити заново, нагадуючи нам, що немає нічого нового під сонцем. (Почекайте! Це теж з Біблії. Дивіться Проповідника 1:9: «Те, що було, є те саме, що буде; те, що зробилось, є те саме, що зробиться. Нема нічого нового під сонцем»).

Не так давно ми спостерігали, як Австралію охопили руйнівні пожежі, в яких, як повідомляли, загинуло понад мільйон тварин.

Потім відбулися жахливі навали сарани, що спустошили Східну Африку, і насувається друга, більш сильна хвиля.

Тепер нас вразила епідемія, COVID-19, яка в кінцевому підсумку може забрати життя сотень ти-

сяч людей.

І в кожному випадку, не дивлячись на наші прекрасні технології і багато наукових досягнень, ми практично безсилі. Ми не могли зупинити посуху, пожежі, сарану або вірус. Іноді найкраще, що ми можемо, це тікати і ховатися.

«І змириться народ мій» — це можна сказати цього місяця

І це повертає мене до уривку з Слова Божого, де Господь говорив до царя Соломона після посвяти Храму.

Нам всім відомий вірш 2 Хроніка 7:14, де сказано:

«І коли мій народ, що зветься моїм ім'ям, упокориться, буде молитись та шукати обличчя мого й навернеться від своїх лихих доріг, то я почую з неба й прощу гріхи їхні й вигою їхню землю».

Безпосередньо перед є вірш 2 Хроніка 7:13, в якому сказано:

«Коли я замкну небо й не буде дощу, й коли звелю сарані пожирати край або нашлю чуму на народ мій».

Це було сказано в середині дев'ятого століття до н.е., тобто, приблизно 3000 років тому. Проте, це могло бути сказано цього місяця.

Посуха. Сарана. Епідемія. Спустошена земля і постраждали люди. Єдине рішення — це покаєння і молитва.

Я не кажу, що лісові пожежі в Австралії були Божим судом, або що навала сарани була Божим судом, або що коронавірус є Божим судом. Один Бог знає.

Зустріч із тими ж проблемами вимагає тих самих рішень

Та я кажу, що немає нічого нового під сонцем. Ми зіткнулися з тими ж проблемами, з якими людство стикалося три тисячоліття тому. І що смирення та пошук Господньої допомоги залишається головним рішенням.

Тож не дивно, що недавнє опитування в Америці, проведений Joel Rosenberg's Joshua Fund, показало, що «44.3% респондентів заявили, що коронавірус і викликана ним економічна криза є закликом до пробудження, щоб ми повернулися до віри в Бога», знаками 'майбутнього суду або й тим, і іншим».

Це опитування також показало, що «Кожен п'ятий опитаний нехристиянин (21,5%) сказав, що криза змусила їх читати Біблію і слухати біблійні вчення і християнські служіння онлайн, хоча вони зазвичай цього не роблять, шукати в інтернеті більше інформації про біблійні пророцтва і Божий план для майбутнього людства і більше розмовляти про духовні речі з сім'єю і друзями».

Як свідчить стара приказка, в окопах немає атеїстів.

Люди приходять до того ж Бога

Звичайно, деякі залишаються атеїстами і до дня смерті, але істина від цього не змінюється. Коли ми стикаємося з власною слабкістю і нашої нездатністю змінити обставини життя і смерті, ми з більшою ймовірністю молимося. І це однаково вірно як для віруючих, так і для невіруючих. У біди є спосіб поставити нас на коліна.

І в той же час, коли деякі скептики продовжують насміхатися, інші визнають свою нужду, звертаючись до Книги, яку вони колись висміювали і ображали.

І якщо вони зроблять це, вони зустрінуться з живим Богом, Який рятує, зцілює і звільняє.

Це тому що «Ісус Христос учора й сьогодні – той самий навіки» (Євреїв 13: 8).

Так, і це теж із Біблії.

Джерело: ДивенСвіт

ДУХОВНА СКАРБНИЧКА

У ЖИТТІ НЕ БУВАЄ ВИПАДКОВОСТЕЙ

Лікар Марк, був відомим фахівцем в області онкології. Одного разу він збирався на дуже важливу конференцію в інше місто, де його повинні були нагородити премією в галузі медичних досліджень. Він дуже хвилювався, тому що на цій конференції повинні були оцінити його багаторічні труди.

Однак, через дві години після того, як злетів літак, сталася аварійна посадка в найближчому аеропорту через технічну неполадку. Доктор боявся не встигнути, тому орендував машину і поїхав сам в місто, де мала проходити конференція.

Однак, незабаром після того, як він виїхав, зіпсувалася погода і почався сильний шторм. Через сильний дощ він не туди завернув і заблукав.

Після двох годин безрезультатної їзди він зрозумів, що пропав. Він відчував себе голодним і жахливо стомленим, тому вирішив пошукати, де б зупинитися. Через деякий час, він, нарешті, натрапив на маленький старий будинок. Зневірившись, він вийшов з машини і постукав у двері.

Двері відчинила красива жінка. Він пояснив їй усе і попросив скористатися її телефоном. Однак, жінка сказала, що у неї нема телефону, але він може зайти і почекати, поки погода не покращиться.

Голодний, мокрий і втомлений лікар прийняв її люб'язну пропозицію і увійшов.

Дама подала йому їжу і гарячий чай та сказала, що він може приєднатися до її молитви. Але, лікар посміхнувся і сказав, що він вірить тільки в працьовитість, і відмовився.

Сидячи за столом і попиваючи чай, лікар спостерігав за жінкою в тьмяному світлі свічок, як вона молилася поруч з дитячим ліжечком.

Лікар розумів, що жінка потребує допомоги, тому, коли вона закінчила молитву, запитав її, чого саме вона хоче від Бога і невже вона думає, що Бог колись почує її благання. Потім він запитав про маленьку дитину в ліжечку, біля якої вона молилася. Жінка сумно посміхнулася і сказала, що дитина в ліжечку - це її син, який страждає від рідкісної форми раку. І тільки один лікар можевилікувати його, але у неї немає грошей, щоб дозволити собі це, і крім того, той лікар живе в іншому місті. Вона сказала, що Бог досі не відповів на її молитву, але вона знає, що Він допоможе їй і ніщо не зламає її віру.

Збентежений лікар втратив дар мови і просто розплакався. Він пригадав все, що з ним сьогодні трапилося: несправність літака, проливний дощ, через який він збився зі шляху... І все це сталося через те, що Бог не просто відповідав на молитву жінки, а давав і йому шанс вийти з матеріального світу і допомогти бідним людям, у яких немає нічого, крім молитви.

Завжди будьте готові зробити те, що Бог приготував для вас. Не буває випадковостей у житті.

ОГОЛОШЕННЯ

ОНЛАЙН ТРАНСЛЯЦІЯ У ХРАМАХ НАШОЇ ЄПАРХІЇ

Дорогі у Христі брати і сестри, подаємо Вам посилання на онлайн трансляції із храмів нашої єпархії. Якщо у Вашому храмі є трансляція, а у цьому списку вона відсутня, то надішліть, будь ласка, нам усі дані!

КАТЕДРАЛЬНИЙ СОБОР СВ. МИКОЛАЯ (ЧИКАГО)

FACEBOOK: St. Nicholas Ukrainian Catholic Cathedral

YOUTUBE: Saint Nicholas Ukrainian Catholic Eparchy

ПАРАФІЯ СВ. ЙОСИФА ОБРУЧНИКА (ЧИКАГО)

FACEBOOK: St. Joseph the Betrothed Ukrainian Greek-Catholic Church

WEBSITE: <http://stjosephukr.com/live-broadcast/>

ПАРАФІЯ СВВ. ВОЛОДИМИРА ТА ОЛЬГИ (ЧИКАГО)

FACEBOOK: Sts. Volodymyr and Olha Ukrainian Catholic Church

YOUTUBE: Sts. Volodymyr & Olha Ukrainian Catholic Parish

ПАРАФІЯ НЕПОРОЧНОГО ЗАЧАТТЯ (ЧИКАГО)

FACEBOOK: Immaculate Conception Ukrainian Catholic Church-Palatine

ПАРАФІЯ РІЗДВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ (ЛОС-АНДЖЕЛЕС)

FACEBOOK: Nativity of BVM Ukrainian Catholic Church, L.A.

ПАРАФІЯ СВ. КОНСТАНТИНА (МІННЕАПОЛІС)

FACEBOOK: St. Constantine Ukrainian Catholic Church

ПАРАФІЯ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ (САН-ДІЄГО)

FACEBOOK: St. John the Baptizer Ukrainian Catholic Church - San Diego, CA

ПАРАФІЯ ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ (ХЮСТОН)

FACEBOOK: Protection of the Mother of God Ukrainian Catholic Church

МІСІЯ АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА (ФРЕСНО)

FACEBOOK: Ukrainian Greco-Catholic Apostolate of the Archangel Michael

ПАРАФІЯ УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ (ОМАХА)

FACEBOOK: Taras Mylyan

ПАРАФІЯ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ (БЕЛФІЛД)

FACEBOOK: Miroslav Dumich

ПАРАФІЯ СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА (МІЧИГАН)

FACEBOOK: St Michael Archangel UGCC Dearborn Michigan

З ПОНЕДІЛКА ПО П'ЯТНИЦЮ У ЄПАРХІАЛЬНІЙ КАПЛИЦІ СЛУЖИТЬСЯ МОЛЕБЕН ЗА ПОДОЛАННЯ КОРОНАВІРУСУ О 12.00 ГОД

FACEBOOK: St. Nicholas Ukrainian Catholic Eparchy

Календар Владики Венедикта

02.04 - Онлайн зустріч із священниками

12.04 - Пасхальні Богослужіння
(Катедральний храм)

09.04 - Утрєня Страстей (Катедральний храм)

18.04 - У Навечір'я Томиної Неділі
(Катедральний храм)

10.04 - Страсна П'ятниця
(Катедральний храм)

19.04 - Пасхальні Богослужіння у храмі
свв. Володимира та Ольги

11.04 - Велика Субота (Катедральний храм)

29.04 - Онлайн-зустріч з єпархіальними
священниками

Єпископська канцелярія
Відчинена з понеділка по п'ятницю
з 9:00 ранку до 4:00 вечора
(Центральний часовий пояс)
ТЕЛ: 773-276-5080
ФАКС: 773-276-6799
ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
contact@esnuc.org

Нова Зоря **New Star**

Офіційне Видання
Єпархії Святого Миколая
Адреса редакції:
New Star
2245 W Rice St.
Chicago, IL 60622

Англійська версія:
fornestar@aol.com
Українська версія:
newstarua@esnuc.org
о. Роман Бобесюк
(Редактор української версії)